

Pháp thoại chùa Pháp Vũ, Vu Lan 2024

Kalama tri ân cô Diệu Hỷ ghi chép.

Nói tới Vu Lan là mình phải nói tới sự nhớ ơn cha mẹ. Nghe hoài chán rồi, mà tôi nói tôi cũng chán rồi. Nó có một chuyện mà nãy tôi nghe hòa thượng tụng kinh tôi nghĩ coi bữa nay nói cái gì. Trước khi lên đây có ăn miếng xoài, nói với hòa thượng trụ trì thế này: Có thằng diễn giả nó khoe với bạn là tao là diễn giả thiên tài chỉ có trời mới biết tao sắp nói cái gì thôi. Đó là lý do thỉnh thoảng chúng tôi thiên tài chỗ đó. Thưa với bà con, nói tới chữ hiếu, nó có một chữ mà tôi nhớ 2 năm trước tại pháp hội Vu Lan chùa Pháp Vũ tôi có nói rồi, tôi nói cốt lõi, tinh hoa của Vu Lan là chữ “hiếu” mà cốt lõi của chữ hiếu là lòng tri ân. Có đúng vậy không? Khi mình nói qua chữ “tri ân” là bắt đầu nó lớn chuyện rồi. Rất là lớn chuyện. Bởi vì sao? Bởi vì tri ân không có riêng cha, mẹ, ông, bà, mà là tất cả những người đã từng giúp ta và tất cả những người ta đã quen biết, và cuối cùng là muôn loài chúng sinh. Là vì sao? Là vì mình thờ Phật, mình tụng kinh Phật nhưng thường khi mình không nhớ lời Phật.

Các vị có nghe câu kinh này không? Tất cả chúng sanh từng là cha mẹ nhiều đời của mình. Có nghe câu đó không? Cho nên hôm nay vu lan mà mình quên câu kinh đó, nhớ ơn cha mẹ mà cha mẹ một đời này thì mình đã quên lời Phật, quên câu “Tất cả chúng sanh từng là cha mẹ nhiều đời của mình”. Cho nên, ngoài việc tưởng nhớ công ơn cha mẹ đời này, chúng ta còn tưởng nhớ công ơn cha mẹ nhiều đời, nhiều đời là sao? Là tất cả chúng sinh. Từ ông vua, bà hoàng, cho đến con ong cái kiến, tất cả đều là cha mẹ nhiều đời của chúng ta hết. Nói vậy có nghĩa là, để báo hiếu thì sao? Ai chúng ta cũng tốt là báo đảm nhất.

Cho nên hôm nay trong bài giảng này xin bà con định nghĩa lại, hôm nay vu lan, mà cốt lõi của vu lan là tri ân, tri ân thì không riêng gì cha mẹ đời này mà tất cả chúng sanh trong nhiều đời. Đó là một chuyện.

Chuyện thứ hai, tôi thưa với bà con, thỉnh thoảng tôi nghĩ nhớ về bà con tôi giặt mình. Ở đây bà con biết rằng mình đi chùa, bàn tay bà con từng sờ chạm vào vàng thô, vào kim cương chưa giữa mỗi ngày mà bà con không biết. Chẳng hạn mình vào chùa tụng kinh, bài Bát Nhã Tâm Kinh hồi nãy hòa thượng trụ trì tụng bài đó nó sâu kinh lắm, toàn bộ Phật pháp nằm trong đó, và 99,9% Phật tử Nam truyền cứ nghĩ đó là bài kinh Bắc truyền, rồi họ nói đó là kinh của đời sau. Tôi không có ý kiến về sự tích. Cách đây mười mấy năm về trước, tôi có đạo tràng trên Jacksonville, đương nhiên bà con Bắc truyền nhiều, tôi cho tụng bài Bát Nhã Tâm Kinh xong rồi giảng. Rất nhiều Phật tử Nam truyền nói theo Bắc Kỳ là “cạch mặt” không nhìn tôi nữa, họ nghĩ tôi đã đổi đạo rồi, mà họ không hề hiểu là tôi ghét cho mày chết luôn. Mà họ không hiểu bài kinh đó rất là sâu, sâu lắm luôn.

Và, thêm một chuyện nữa, ở đây tôi xin một bàn tay được không, ở đây ai tụng chú vãng sanh? Pháp Vũ một rừng mà chỉ có một bà thôi. Trong đó có câu thế này : học kinh mà hiểu sâu thì không phụ lòng cha mẹ, không phụ lòng chư Phật.

Tôi chỉ hỏi một chuyện thôi, có ông đó ông bác sĩ, ông ngồi bên lề uống nước, có ông đó chạy ngang, tướng xanh lè xanh lét, ông hỏi chú: Anh cho hỏi đường tới bệnh viện ở đâu. Bác sĩ nói thế này: Có nhiều câu trả lời, tôi là bác sĩ, đường nào về bệnh viện. Nhanh nhanh cha. Tại sao nhiều câu trả lời: Nhậu cho dữ vô là đường vào bệnh viện. Thức khuya, ăn ngọt là đường về bệnh viện. Ông nói cái gì, tôi đang cần về bệnh viện. Được được, tôi đang trả lời, đường về bệnh viện có nhiều cách, phung phí sức khỏe bạt mạng bất chấp là đường về bệnh viện, còn nếu hỏi câu đường về bệnh viện kiểu câu đơn giản thì đi thẳng rẽ phải.

Tôi quay trở lại chú vãng sanh. Ai đọc chú đó thì biết thuật ngữ này deduction & induction; induction là quy nạp, deduction là diễn dịch. Từ chuyện nhỏ mà mình truy ra vô vàn chuyện lớn là diễn dịch; còn gom hết mọi thứ về một góc gọi là quy nạp. Tức là mình phải học đạo làm sao mà nghe một chuyện nhỏ mình truy ra vô số chuyện lớn, hoặc nhìn cuốn kinh mà nhớ về một pháp tu đơn giản. Đó là tu đúng, hiểu đúng. Cái mình sợ nhất là cứ khư khư một chiều như câu hỏi “đường nào về bệnh viện?” thì ông bác sĩ ông hiểu nhiều cách để trả lời câu đó, trong khi chúng ta chỉ có một cách thôi.

Đọc bài chú vãng sanh nó sâu kinh khủng lắm.

Câu đó rất là hay “A Di Rị Đô Bà Tỳ, A Di Rị Đa Tất Đam Bà Tỳ, A Di Rị Đa Tì Ca Lan Đé, A Di Rị Đa, Tì Ca Lan Đa...” đọc hai chục năm có hiểu câu đó là gì không? Bài kinh đó, tôi hay nói đùa, bài kinh thứ hai là không có bài nào chủ nhật. Bài kinh đó là thu tóm nội dung Tứ Diệu Đế. Tiếng phạn nó là thế này:

Amṛtabhave – A Di Rị Đô Bà Tỳ – Sự có mặt của các cõi lành

Amṛtasambhave – A Di Rị Đa Tất Đam Bà Tỳ – Con đường dẫn về các cõi lành.

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

Amṛtavikrānte – A Di Rị Đa Tì Ca Lan Đế – Con đường vượt thoát các cõi lành

Amṛtavikrāntagāmini Gagana Kīrtichare – A Di Rị Đa, Tì Ca Lan Đa Đà Di Nị Đà Đà Na Chi Đa Ca Lệ – Con đường giúp mình vượt thoát.

Vậy là có 4 cái:

Các cõi lành là có thật thì tái sanh các cõi lành là có thật. Nhưng cõi lành chưa đủ, còn phải vượt thoát cõi lành. Đó là Tứ Diệu Đế đúng không?

- Tất cả mọi thứ ở đời là khổ.
- Thích cái gì cũng là thích trong khổ.
- Muốn hết khổ đừng thích nữa
- Sống bằng 3 nhận thức đó chính là con đường thoát khổ.

Tôi rất là tiếc, và cũng rất là buồn, có chút ngạc nhiên là người đọc chú vãng sanh hiếm người biết rằng nội dung bài chú đó chính là Tứ Diệu Đế. Mà chữ “Amṛta” nó có nhiều nghĩa, tiếng Pali là Amata – nó có nhiều nghĩa:

- Nghĩa 1: Nó có nghĩa là bất tử/ Niết Bàn, cõi không còn tái sinh.
- Nghĩa thứ hai là các cõi lành, các cõi trời, cõi người.

Cho nên câu đầu tiên là:

- Amṛtabhave – A Di Rị Đô Bà Tỳ – Sự có mặt của các cõi lành
- Amṛtasambhave – A Di Rị Đa Tất Đàm Bà Tỳ – Con đường dẫn về các cõi lành.
- Amṛtavikrānte – A Di Rị Đa Tì Ca Lan Đế – Con đường vượt thoát các cõi lành. Là tại sao? Còn quần quanh các cõi lành là còn sanh tử.
- Amṛtavikrāntagāmini – A Di Rị Đa, Tì Ca Lan Đa Đà Di Nị – Con đường/ lộ trình dẫn đến giúp mình vượt thoát.

Tôi thấy rất là hay mà bà con đọc không có hiểu nghĩa.

Có nhiều bà còn nói với tôi, con học bài đó con đâu biết nghĩa, con học để con cắt cổ gà thôi à. Trời đất ơi. Vì bà làm nghề bán cháo gà. Mà bà sợ bị dọa cho nên quý thầy nói thôi giờ giữ giới không được thì ráng đọc câu này đập đầu cá, cắt cổ gà, cứ quát hai ba cái “Đà di nị” cho nó lên trên đừng làm gà nữa. Mà giờ cắt rồi thối mắc không biết tạo nghiệp gì mà thịt nó ngon quá.

Sáng hôm nay tôi muốn nhắc đến các vị mây chuyện thôi.

Đi chùa, tụng kinh, nghe giảng làm ơn tìm hiểu cái mình đọc là cái gì. Năm nào cũng cài hoa lên áo để nhớ cha mẹ đã còn hoặc tưởng nhớ cha mẹ đã mất, cha mẹ đời này không có đủ đâu mà phải cha mẹ nhiều đời. Muốn vẹn toàn chữ hiếu đó thì chúng ta phải tốt với vô lượng chúng sinh. Tốt qua 3 cách:

- Cách một: Không làm gì tổn thương ai.
- Thứ hai: Không nói gì làm tổn thương ai, dầu cho đổ máu, rơi lệ mình cũng không nói.
- Thứ ba: Không nghĩ cái gì khả dĩ phương hại, làm tổn thương người khác.

Chỉ có cách này mình mới tròn chữ hiếu với cha mẹ ba đời mười phương chứ mình không thể nào chỉ nghĩ cha mẹ đời này là không có đủ.

Thứ hai nữa, này tôi có nói. Hiểu kinh, học kinh là mình nhớ điều cốt lõi của Phật pháp là gì. Tôi đã nói nhiều lần: Phật pháp chỉ dành cho một người duy nhất thôi. Cho nên tôi vừa giảng vừa run. Có nghĩa là có rất nhiều người chịu không nổi sự thật, đó là Phật pháp chỉ dành cho một hạng người duy nhất: Người chịu thấy sự có mặt ở đời là vô nghĩa, vô duyên, vô dụng, vô vị.

Chỉ người nào chịu thấy thân này là gánh nặng thì người đó mới lắng nghe Phật pháp theo hướng đúng nhất. Còn nếu chưa chịu thấy sự có mặt của mình trên đời là một cái khổ, mình không thấy tâm thân này là một gánh nặng thì tôi nói thiệt, mình không nhất thiết phải đi vô chùa.

Bởi vì, anh phải thấy anh bị bệnh anh mới thấy chuyện đi bác sĩ chữa bệnh, thuốc men, đến bệnh viện là cần thiết; còn nếu mình yêu đời thì nghe bệnh viện, phòng mạch ngán, không muốn ngó luôn. Đại khái như vậy.

Tôi nói rất nhiều lần. Tôi mong mỗi sẽ có một số người chia sẻ với chúng tôi là: Phấn son, lụa là, ... nhưng mà nói thiệt, không phải trả lời với tôi, quê lắm, tự trả lời trong lòng mình đi, quý vị có thật sự hài lòng với hình hài mình đang có không? Tôi là không rồi đó. Bây giờ mà bầm một cái mà cao 1m8, như tài

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

tử là tôi bấm rồi. Nếu tôi bấm một cái mà nó khỏe là tôi đã bấm rồi. Nhưng mà hôm nay các vị có biết tôi 55 tuổi rồi, bao nhiêu vấn đề trong cục thịt này. Và tôi phải vác nó đi.

Tôi biết các vị không dám nói ra, trong bụng ngầm đồng ý cái đó. Cục nào cục nấy chực ký, mấy chục năm cũ xì, xấu hoắc, già chất, giờ rắng này nọ tút tát cho nó kha khá chút. Chứ ngán lắm.

Có ông đó sáng sớm thấy bà xã đứng trước gương khóc, bà nói: em già lắm rồi anh ơi. Ông nói: Trời ơi bà lâu lâu soi gương mà bà khóc, tôi thấy bà mỗi ngày tôi khóc với ai?

Cho nên, sửa gì thì sửa, mình phải nhìn nhận chiếc xe mình cũ lắm rồi.

Cho nên, cái này quan trọng. Bên Chúa có đạo Tin lành, đạo Phật mình là tin dữ. Kể từ hôm nay bà con phải đeo thánh giá và tự nhận tôi là đạo tin dữ. Thánh giá là gì? Xóa chữ I đi, thành Thánh giá. Tự nhận tôi theo đạo tin dữ. Tin dữ là gì? Phật báo cho mình biết rằng:

- Con đã khổ từ vô lượng kiếp và còn khổ nữa.
- Con đang đẹp cỡ nào và con sẽ xấu.
- Con trẻ cỡ nào rồi con sẽ già.
- Sống bao lâu con sẽ phải chết. Chết rồi con đi về đâu thì trời biết.

Đạo Phật báo toàn tin buồn không. Và chúng ta đương nhiên, mặc nhiên, cố nhiên trở thành một tín đồ của đạo có tên là đạo tin dữ. Chẳng có tin nào lành hết, không có. Và, đeo gì thì đeo, tôi chủ trương đeo thánh giá. Vì sao? Là vì mình đeo tượng Phật mình đi tùm lum tà la, vô rest room nó bắt kính lắm. Thánh giá thì không sao. Thánh giá có nghĩa là xóa đi cái tôi, gạch ngang là xóa đi cái tôi, vô ngã, selfless, egoless. Đạo Phật mình là anatta – Vô Ngã.

Vô ngã là cái gì?

- Tất cả đời này từ nhật nguyệt, tinh tú, đại dương, cây cối, con người, bò bay, máy cưa, phi cầm, tàu thủy, nam nữ, đực cái,... tất cả đều là do duyên mà có. Nó do các điều kiện mà có.

Các vị biết cái này mới ghê. Có biết vì đâu chúng ta có mặt không? Buổi đầu đời của mình là một quân đoàn mấy triệu con nòng nòng, nó tràn vô cỏ thành Quảng Trị cuối cùng chỉ có 1-2 thằng lọt vô trong đó, cuối cùng thành ra mình. Biết chuyện đó không? Có hiểu không? Do duyên mà tại sao mấy triệu kia nó chết ở bên ngoài hết, thành tử sĩ hết mà trong khi đó chỉ có 2 vị anh hùng dân tộc? Thế là nó thành twin – song sinh, còn mình toàn single hết, là có một mình mình. Phải do các duyên mà nó vào trọn trong đó. Vào trong đó rồi, cũng phải nhờ vô số điều kiện mà mình mới trụ được 9 tháng, đúng không? Có nhiều khi là 3 tháng là đứng bóng rồi. Rồi xong nó còn cái mản nó ra không giống ai.

Tôi biết trên thế giới Mỹ và Thụy Sĩ người ta đang đau đầu là đang cân nhắc xem có nên ứng dụng một công nghệ mới vừa phát hiện, trước là phải tượng hình mới biết, bây giờ người ta biết sớm hơn các vị có biết không? Có nghĩa là, bây giờ phá thai không còn là ám ảnh tội lỗi. Nó mới là cái mầm là người ta đã biết rồi. Cho nên, mọi thứ do duyên mà có:

- Do rất nhiều duyên chúng ta mới có mặt ở đời này, trong bụng mẹ,
- Do rất nhiều duyên chúng ta mới mạnh khỏe suốt 10 tháng.
- Do rất nhiều duyên chúng ta mới ra ngoài không bị chết, không bị nghẹt,... tùm lum.
- Do rất nhiều duyên mà mình sống được 5 tuổi, 10 tuổi,...

Các vị tưởng không chết là dễ sống. No. Do các duyên đó. Chứ mình ra đường, mình cẩn thận cỡ nào đi nữa, tánh mạng của mình chỉ có 50% có biết không? 50 chứ không phải 51. Tôi 50, hoà thượng 50, 2 người sống; Tôi 50 mà hòa thượng có 49, tôi đứng bóng, một cái ót.

Hồi này tôi đứng ngoài nhà tô, nhìn cái tử mà tôi ớn quá.

Hồi sống thì thôi, quần là áo lụa rình rang, tới hồi chết rồi vô trong đó thì giàu cách mấy, nghèo cách mấy cũng người một hũ.

Cho nên, tại sao mình vô ngã?

- Một, mọi thứ ở đời do duyên mà có .
- Thứ hai, đã có rồi thì phải mất đi.
- Thứ ba, tất cả mọi hiện hữu trên đời này đều là đồ lắp ráp. Trong từ điển của nhà Phật không hề có những chữ sau đây: Solid, massive, pure, không có. Vì sao? Vì tất cả trong đạo Phật là composition, transition, tất cả là đồ ráp. Không có cái gì mà tự nhiên có. Mọi thứ do các điều kiện.

Tôi biết bài giảng này nó khô. Nhưng làm ơn rắng nuốt dùm, nó đáng tiền xăng dữ lắm luôn.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ÁN PHỔ BIẾN

(c) www.toaikhanh.com

Mọi thứ do các duyên mà có, chỉ cần trục trặc một tí, một điều kiện là mọi thứ nó ban hành, có đúng không? Sức khỏe, sinh mệnh, hôn nhân, tài sản, uy tín, ... vừa qua trong nước sóng gió trùng trùng các vị thấy không? Từ đạo ra đời.

Tất cả là những điều kiện thôi.

Các vị có nghe chữ “dân mạng” hay là mạng xã hội không? Bài giảng sáng nay của chúng tôi chỉ cần lọt lên mạng là mấy ông thầy bình luận, ông bình từ bình luận qua bình loạn. Chiều nay các vị thấy nó chửi tui như con. Hay lắm. Chỉ cần nó lên nó chém gió chút xíu là tên nó từ dưới sinh lên đến óc, từ trên óc xuống sinh. Tôi biết, có rất nhiều celebrity trên thế giới, gồm có Hàn Quốc, Nhật Bản, ... đã tự sát vì là nạn nhân của dân mạng. Nó chửi khi nào không còn sống nữa thì thôi. Khiếp như vậy đó.

Cho nên, đức Phật Ngài dạy: Mọi thứ do duyên mà có. Duyên ở đây là cái gì? Là vô số duyên. Tôi nói rất nhiều lần.

Nghe kỹ.

Mọi thứ ở đời do duyên mà có.

Duyên có 2:

- Duyên trợ sinh : Những điều kiện giúp cái gì đó từ không thành có.
- Duyên trợ lực: Những điều kiện giúp cho cái đã có mặt được phát triển.

Như vậy, Duyên có 2.

Cái miệng mình nói “do duyên, do duyên” mà mình không hiểu. Duyên có 2: Duyên trợ sinh & Duyên trợ lực. Giúp cho có mặt gọi là trợ sinh, giúp cho vững mạnh, phát triển kéo dài gọi là trợ lực. Cả 2 thứ duyên này nó làm việc trong 4 trường hợp:

- (1) A giúp B bằng cách có mặt trước – Gọi là Tiền sanh duyên.
- (2) A giúp B bằng cách có mặt sau – Gọi là Hậu sanh duyên.
- (3) A giúp B bằng cách cùng có mặt – Gọi là Câu Sanh duyên.
- (4) A giúp B bằng cách vắng mặt – Gọi là Ly khứ/ Vô Hữu duyên.

Bốn duyên này nó bao trùm vô lượng pháp giới hữu tình, toàn bộ đời sống của các vị ở đây, tôi không rõ bà con là ai, tuổi tác, sức khỏe, gia cảnh, tài chánh, học thức, địa vị xã hội,... nhưng tôi biết chắc cái này: Toàn bộ tâm sinh lý của các vị ngay giây phút này và mấy chục năm quá khứ cũng như mấy mươi năm cứu đời chắc chắn và chắc chắn chỉ vận hành trong 4 nguyên tắc này thôi. Tức là, A giúp B bằng cách có mặt trước, A giúp B bằng cách có mặt sau, A giúp B bằng cách cùng có mặt, A giúp B bằng cách vắng mặt.

Chính vì mình sống bất cẩn hôm nay cho nên sau này mình bị bệnh, thì cái bất cẩn hôm nay là tiền sanh duyên – A giúp B bằng cách có mặt trước; Chính vì mình sống cẩn trọng hôm nay cho nên sau này mình khỏe, thì cẩn trọng hôm nay là Tiền sanh duyên.

Còn hậu sanh duyên là sao? Chính vì mình nghĩ đến sức khỏe của ngày sau, cho nên bây giờ mình sống cẩn trọng, như vậy sức khỏe của năm sau chính là điều kiện cho siêng năng bây giờ. Có hiểu không?

Một, do hôm nay tôi cẩn trọng, do tháng 7/ 2024 tôi cẩn trọng nên tháng 7/2025 tôi khỏe. Như vậy cái cẩn trọng của 2024 được gọi là tiền sanh duyên; Vì nghĩ đến sức khỏe của 2025 cho nên tôi sống cẩn trọng thì sức khỏe 2025 là hậu sanh duyên, là điều kiện cho cẩn trọng hôm nay.

A giúp B bằng cách cùng có mặt là sao? Mỗi bữa ăn như vậy mình ăn uống đàng hoàng thì mình thấy vui thấy khỏe; Còn Ly khứ duyên là sao? Có nhiều khi trong đời này sự vắng mặt của cái gì đó là điều kiện cho vô vàn chuyện khác.

Mình nghe chữ “điều kiện” mình nghĩ là phải có mặt. No. Nó có trường hợp đặc biệt, chính vì người cũ đi người mới mới về nhà mình, đúng không? Chiếc nhẫn của con Cúc mất thì con Hương nó mới về nằm ở đây, chứ còn nhẫn cũ không tháo thì nhẫn mới làm sao về.

Cho nên, tôi chốt lại cho dễ hiểu.

- Chính vì sinh nhật 4h chiều nay mà 12h trưa đã có bánh ga tô. Bánh gato có lúc 12h nhưng lý do phải chiều 4h nó mới tới. Chính vì 4h nó có sinh nhật cho nên 12h đã có hoa có bánh rồi là Tiền sanh.
- Còn Hậu sanh là sao? Chính vì có sinh nhật 4h nên trưa nay mới có bánh.
- Câu sanh duyên là Bệnh nhân và bác sĩ, cô dâu và chú rể, 2 cặp này phải gặp nhau mới làm việc được.
- Còn Ly khứ duyên là sao? Cái này phải biến mất cái kia mới có chỗ trống chui vô.

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHỮA HIỆU ĐỈNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN
(c) www.toaikhanh.com

Kể từ sau bài giảng hôm nay bà con cứ nhớ thế này.

- Tất cả những gì ta nói, làm, suy nghĩ, gặp gỡ, ăn uống, ... những hoạt động, những tư duy, những nói năng của mình nó đều là điều kiện cho một cái gì đó.
- Những gì mình nói năng, ăn uống bây giờ là Quả của Nhân nào đó trong quá khứ.
- Những ăn uống bây giờ là Quả quá khứ nhưng là Nhân cho một cái khác.

Có hiểu cái này không?

Nghe bài giảng này rồi sống bằng tư duy Nhân – Quả rất quan trọng. Nó cứ ám mình hoài như vậy trong đời sống thì đó là Phật tử.

Luôn luôn chịu trách nhiệm với chính mình. Tại sao mình học Nhân Quả?

- Thứ nhất, mình học để thấy rằng mình là đồ lắp ráp. Nhờ mình biết đây là đồ lắp ráp, mai này bị chúng chửi khả năng chịu đựng rất là cao.
- Thứ hai, mai này bác sĩ phán cancer đỡ sợ tèo. Nhưng với điều kiện mỗi ngày mỗi ngày phải tâm niệm hoài.

Tôi nói bà con 1000 lần. Tôi không phải tôi là thiền sư, hành giả, tôi không dám nói tôi tinh tấn, nhưng cái này tôi dám nói, không có ngày nào mà tôi không nghĩ đến cái chết? Vì sao vậy? Không phải tôi tu hành ghê gớm mà tôi có quá nhiều cái tôi thích, quá nhiều người để tôi thương, quá nhiều việc để tôi bận tâm. Hiểu không? Chính vì vậy mà tôi cứ nhớ chừng.

Các vị biết, ngày hôm qua, hòa thượng nói là thuyết pháp có 1 tiếng, về vu lan thôi. Bình thường ở dưới kêu xe sao có mặt được rồi, nhưng mờ sáng là người trên Pháp Vũ có mặt tới rước. Công việc tôi dưới đó trùng trùng.

Nhà đột cột xiêu, hũ gạo không còn một hột, mở cái tủ lạnh nó như cái nghĩa trang, mà giờ hốt xác mình lên đây mình bức lắm, thế là lên đây tôi làm gì? Đi tiệm đồ cũ. Tôi ra tiệm đồ cũ tôi kiếm được mấy món rất là hay, tôi lụm về, tôi tôi sợ chết, các vị biết không? Trời ơi, mình chết bỏ nó cho ai. Mà cái đó là cái gì? Cái đó là cái ca uống nước có hình cái sọ thối. Tôi thích nó vì nó của Mỹ, vì thường cái đó nó của Tàu. Ban đêm tôi dậy tôi uống nước tôi nhìn nó ‘trời ơi, mình chết bỏ nó cho ai, uống quá’. Chỉ là cái ca uống nước thối. Tôi nói, ngày nào tôi cũng nghĩ đến cái chết hết; tôi nói không phải tôi tu hành ghê gớm, mà cái đó là sức mạnh để mai này đi vào bệnh viện đỡ run.

Đừng có cười. Bữa nay vu lan tôi đem chuyện đó ra nói, bà con phải nhớ mấy lời đó. Phải nhớ rằng, đừng có nghĩ các vị già hơn tui các vị chết trước tui, chưa chắc; tôi nói cho bà con cũng là nói cho chúng tôi. Tôi mong là mai này khi bà con chỉ còn 4 bức tường trắng của bệnh viện bà con nhớ văng vẳng bên tai: Mình chỉ là đồ ráp, nếu có chuyện gì xảy ra mình chỉ là nắm cát buông ra mà thôi. Và mình biết Phật pháp mình sẽ trở về với chỗ tốt hơn. Chỉ vậy thôi.

Làm ơn nhớ dùm bài chú vãng sanh:

- Các cõi lành là có thật
- Đã có cõi lành thì có con đường đi về cõi lành.
- Nhưng mà chưa, có tái sanh là còn khổ cho nên phải có A Di Rị Đa Tì Ca Lan Đế ; rồi có A Di Rị Đa, Tì Ca Lan Đa Đà Di Nị - con đường dẫn đến sự vượt thoát sanh tử.

Bài chú vãng sanh rất là hay, hay lắm luôn.

Sáng nay tôi nói cái gì? Tôi chốt lại mấy điều thôi.

- Một, học đạo không đơn giản là những gì đọc trên môi, trên miệng. Mình tu cái gì mình đắc cái đó, mình tu cái đầu mình đắc cái đầu, mình tu miệng một cái miệng nó thù lù, sen nó nở trên môi thôi.
- Thứ hai, ngồi thiền là tu tâm. Thiền Ấn Độ là tu cái này. Thiền Mông Cổ là giữ cổ với giữ mông thôi thì chết rồi. Tu đầu đắc đó. Cho nên, tụng kinh phải hiểu nghĩa kinh.

Trong mùa vu lan, nhắc lại, cốt lõi vu lan là chữ hiếu, cốt lõi chữ hiếu là lòng tri ân, cốt lõi tri ân là sự tưởng nhớ về tất cả vạn loại chúng sinh, nếu mà chúng ta tin Phật.

Cho tôi hỏi câu nghe kỳ. Cái kiếng tôi bị sút, tôi ngồi nó văng 2 cái, nó cứ rớt hoài, có ai giúp dùm không?

Ok. Nói tới vu lan là phải nói tới những điều tôi vừa nói, để mai này đi chùa, nghe pháp, tụng kinh các vị sẽ nghe bằng một nhận thức tốt hơn;

LƯU Ý: BẢN NHÁP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN
(c) www.toaikhanh.com

Các vị nhớ nha. Vu lan là phải nhớ tất cả chúng sinh, tri ơn là tri ơn chúng sinh, cha mẹ mình là một trong vô số chúng sinh.

Và, cuối cùng, vu lan là phải nói tới hồi hướng. Khi tốt với vô lượng chúng sinh, mình đem cái tốt đó hồi hướng lại cho vô lượng chúng sinh, trong đó có cha mẹ mình.

Tôi nhớ từng nghe một vài người đau lòng xé ruột khi bị mồ côi, sau đám táng của bố mẹ. Tôi nhớ an ủi họ thế này: Anh/ chị ơi, năm nay anh/chị 40 tuổi đúng không? 41 năm trước anh/ chị có cha mẹ khác anh/chị đâu có biết, vì không thêm nhớ, mà nếu anh chị sống lên 60 tuổi nữa thì 61 năm anh/chị có cha mẹ mới, đúng không? Vòng luân hồi nó thăm thẳm mà mình chỉ biết cha mẹ đời này, mình không hề biết rằng trong vô số kiếp quá khứ, vô số kiếp tương lai có vô số chúng sinh làm cha làm mẹ mình, cũng vì mình mà người ta hi sinh mạng sống, vì mình mà người ta cho máu, cho gan, cho thận; vì mình mà người ta bất chấp nguy hiểm, sống chết; mình không có màng.

Mình nói mình tin Phật, nói miệng thôi chứ không có tin. Vì nếu mình tin Phật thì mình phải thấy cha mẹ không phải chỉ có một đời. Nói như vậy có nghĩa là phải tốt với tất cả.

Và tôi tin chắc một chuyện, nếu các vị là Phật tử, các vị phải đồng ý với tôi. Ở đây, ai là người ghét tôi nhất, chỉ cần tôi làm con họ cái là họ thương tôi liền.

Trong kinh nói, nó hơi phong thần, kể phong thần chút cho đỡ buồn ngủ. Trong kinh nói, Phật Niết Bàn được mấy trăm năm thì vào buổi chiều đó có 2 ông cháu, ông thì 70 mà cháu thì 7 tuổi, dắt nhau vào chùa xin xuất gia. Hồi xưa không như bây giờ có nhà bếp có người nấu ăn, ôm bát đi đói no gì thì cũng về có một bát đồ thôi.

Mấy sư mới nói: Cụ thấy không, chúng tôi sống vậy đó, người có một bát đi xin, đói no ráng chịu. Mà giờ cụ thì lụm cụm, bé thì nhỏ xíu tui tui take care kiểu gì.

Ông cụ nói, chur tăng tới đâu thì ông cháu tui tới đó. Tui không muốn về nhà. Thừa thiệt các vị là gia đình tôi dữ dội lắm, chứ không phải thương, cũng có gia sản nhưng mà tôi chán lắm rồi. Chur tăng mới : Cụ bị chuyện gì? Ông mới nói: con kể cho mấy sư nghe.

Từ lúc nó còn nhỏ, nó lọt lòng mẹ là ai chạm nó cũng được nhưng má nó chạm nó là nó hét, nó khóc xanh mặt, khóc tím môi. Tức là nó ngậm của bà ngoại, bà cố cũng được nhưng mà má là ... cứ như vậy mà 1 tuổi, 2 tuổi, ... 7 tuổi, bữa ông nội mới hỏi: Tại sao con ghét mẹ dữ thần vậy? Hồi con còn nhỏ con không biết nói thì nội không hỏi. ông nhớ chuyện. Hồi nhỏ, nó leo lên tường nó nói : Nội ngủ đi nội. Mới sáng sớm mà ngủ gì con? Nội ngủ đi, hồi tối con nghe ba má nói nội mà nhắm mắt nhà mới khá. Con nít nó không hiểu. Hai ông cháu thân nhau lắm. Ông hỏi tại sao, nó mới nói: Nội biết không? Kiếp này bà là mẹ con, nhưng cách đây mấy kiếp về trước bà là vợ con, vì ngoại tình mà giết con, lúc con chết con không biết, con chết con vẫn còn thương bà. Con chết rồi con làm con rắn. Bà ở đâu rớt tới mình, bà sợ quá bà giết rắn; con rắn chết trở lại làm con chó, bà đi đâu con chó nó đi theo, người ta nói bà là thợ săn, bà về bà giết con chó, con chó nó vẫn thương bà, nó trở lại làm con bò, bà đi đâu nó đi theo, người ta nói bà chăn bò, bà giết con bò, và con bò chết rồi nó vẫn còn thương bà nó thành con. Tới lúc này nó tỉnh rồi. Con nít nó không biết gì nhưng mà từ trường tâm lý nó thấy là nó sợ, nó khó chịu.

Dòng luân hồi nó là như vậy đó.

Cho nên, nếu mình biết thì nó không phải như mình nghĩ. Một người thương mình nhất, rồi thì cũng phải có lúc, cho nên, ai mà ghét tôi tôi vẫn nghĩ nếu giờ mình làm con bà thì bà sẽ đối xử khác. Hiểu không?

Cái đó tôi nghĩ là một cách tu rất là hay.

Giờ trong đây dùm ai cũng muốn các vị làm má tôi hết. Nhưng mà tôi biết, giờ tôi chui vô một phát là các vị thương tôi.

Nhớ. Hễ mà thương cha thương mẹ nhưng khi quá đau khổ thì nhớ văng vẳng lời của tôi, trước đây ta có vô số cha mẹ, sau này ta cũng có vô số cha mẹ. Nghĩ vậy nó bớt cái đau hiện tại. Đó là một.

Thứ hai, khi mình nghĩ mình đã có và sẽ có vô số cha mẹ thì mình sẽ sống có trách nhiệm, có yêu thương, có bao dung hơn.

Đó là những chuyện mà chúng tôi đặc biệt mong mỗi đại chúng ghi nhớ trong pháp hội vu lan. Mỗi lần về các vị có chút gì đó bỏ túi. Đi chùa mà. Tan pháp hội đi về nhà hồi thì cũng có cái mà nói. Và, chúng tôi cũng chuẩn bị đề mà coi tui dư luận sắp nói gì về bài giảng này. Chúc các vị một ngày vui. Hồi hướng công đức đến tất cả vong linh./.

(Chùa Pháp Vũ – 18.08.2024)